

Î N C H E I E R E

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎMGFL-20, în proces de lichidare,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Andreev împotriva ÎMGFL-20, intervenienți accesorii ÎM „Infocom” și SA „Termocom” (succesor SA „Termoelectrica”) cu privire la obligarea excluderii din ordinul de încasare a numerarului nr. 135108127 pentru luna ianuarie 2017 a sumei de 10613,78 lei consumatorului Anatolie Andreev,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Anatolie Andreev, casată hotărârea din 06 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere integrală a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 30 ianuarie 2015, Anatolie Andreev a înaintat cerere de chemare în judecată, concretizată ulterior, împotriva ÎMGFL-20, intervenienți accesorii ÎM „Infocom” și SA „Termocom” (succesor SA „Termoelectrica”) cu privire la obligarea excluderii din ordinul de încasare a numerarului nr. 135108127 pentru luna ianuarie 2017 a sumei de 10613,78 lei consumatorului Anatolie Andreev, proprietarul apartamentului nr. XXX, situat pe str. XXX XXX.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 08 decembrie 2014, în legătură cu pronunțarea deciziei din 26.11.2014 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost obligat să achite datoria pentru serviciile comunale prestate pentru perioada ianuarie 2004 - aprilie 2012 în sumă de 1326,89 lei, a depus la ÎMGFL-20 o cerere privind eliberarea unui bon de plată pentru achitarea sumei indicate în decizia Curții Supreme de Justiție și concretizarea datoriei pe care o are la capitolul energia termică livrată la 01.12.2014 pentru perioada mai 2012 - noiembrie 2014. Reclamantul nu a primit răspuns la cererea depusă și consideră că este un refuz tacit al ÎMGFL-20. Refuzul ÎMGFL-20 de a răspunde la cererea depusă de la 08.12.2014 este considerat de către reclamant drept ilegal, deoarece nu-i permite să achite datoriile reale, acumulate la capitolul încălzire în perioada mai 2012 - decembrie 2014.

Reclamantul Anatolie Andreev a susținut că, în apartamentul nr. XXX din blocul locativ nr. XX din str. XXX XXX, mun. Chișinău, este instalat sistem autonom de încălzire din luna octombrie anul 2002, apartamentul menționat fiind integral deconectat de apa caldă livrată centralizat. În pofida acestui fapt, confirmat

documentar prin demersul nr. 56 din 17.09.2002 înaintat de IMGFL-20 în adresa SA „Termocom”, cât și procesul-verbal nr. 925 din noiembrie 2002 al controlului instalațiilor termice amplasate în apartamentul nr. XXX din str. XXX XXX, încheiat de inspectoratul SA „Termocom” – S. Șubert în prezența reprezentantului IMGFL-20 – A. Gavriiuc, pârâtul a calculat plata atât pentru energia termică consumată (încălzire) în conformitate cu pct. 17 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, cât și plata lunară pentru apă caldă pe care n-a furnizat-o.

În luna ianuarie 2015, reclamantul a primit ordinul de încasare a numerarului nr. 121765365, în care este indicat că are datorii la capitolul energia termică (încălzire) în sumă de 3589,53 lei și energia termică (apă caldă) în sumă de 7649,13 lei, în total datoria constituind suma de 11 238,66 lei. În perioada mai 2012 - aprilie 2016 reclamantul a primit ordine de încasare a numerarului (ultimul pentru luna martie 2016 nr. 129933130), prin care i se impune spre plată suma de 15169,65 lei, ca datorie formată pentru energia termică consumată.

Din cele menționate este evident, că din suma plății pretinse pentru energia termică consumată necesită a fi exclusă suma de 11478,71 lei pentru apă caldă nefurnizată în tot acest timp. Suma restantă în mărime de 3691,94 lei, pentru faptul că prin apartamentul nr. XXX trec țevile de încălzire centralizată către încăperile situate la etajele superioare, o consideră întemeiată.

Reieșind din cele expuse, reclamantul Anatolie Andreev a solicitat, obligarea IMGFL nr. 20 să excludă din ordinul de încasare a numerarului nr. 135108127 pentru luna ianuarie 2017 suma de 10613,78 lei consumatorului Anatolie Andreev - proprietarul apartamentului nr. XXX, situat pe str. XXX XXX, ca ilegală și neîntemeiată.

Prin hotărârea din 06 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 28 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Anatolie Andreev, casată hotărârea din 06 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere integrală a acțiunii și obligată IMGFL-20 să excludă din ordinul de încasare a numerarului nr. 135108127 pentru luna ianuarie 2017 suma de 10613,78 lei consumatorului Anatolie Andreev, proprietarul apartamentului nr. XXX, situat pe str. XXX XXX, ca ilegală și neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că începând cu luna octombrie 2002, apartamentul nr. XXX din str. XXX XXX, mun. Chișinău, a fost deconectat integral de la sistemul centralizat de încălzire și s-a instalat cazan cu gaze naturale pentru încălzirea și producerea apei calde, fapt ce se confirmă prin decizia Curții Supreme de Justiție din 26 noiembrie 2014. Faptul instalării sistemului autonom de încălzire în apartamentul nr. XXX din str. XXX XXX, mun. Chișinău, se confirmă și prin demersul nr. 56 din 17 septembrie 2002, înaintat de IMGFL-20 în adresa SA „Termocom”, cât și procesul-verbal al controlului instalațiilor termice amplasate în apartamentul nr. XXX din str. XXX XXX, din noiembrie 2002 nr. 925, încheiat de inspectorul SA „Termocom” - S. Șubert în prezența reprezentantului IMGFL-20 - A. Gavriiuc.

Mai mult, instanța de apel a stabilit că ÎMGFL-20 a calculat plata atât pentru energia termică consumată (încălzire), cât și plata lunară pentru apa caldă pe care n-a furnizat-o. Restanța în mărime de 220,01 lei apelantul a recunoscut-o și a declarat că o va achita, însă energia termică (încălzire) în perioada 31 decembrie 2016 - 31 ianuarie 2017, în sumă de 10613,78 lei introdusă în factura de plată a energiei termice (apă caldă), nu a fost furnizată consumatorului de către ÎMGFL-20, deoarece apelantul și-a instalat în apartament cazanul cu gaze naturale și, prin urmare, nu poate fi obligat de a achita plata pentru alimentarea cu apă caldă menajeră.

La 16 martie 2018, ÎMGFL-20, în proces de lichidare, a contestat cu recurs decizia din 28 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar argumentelor invocate, recurenta a invocat faptul că aplicarea termenului de prescripție extinctivă în privința unei anumite sume datorate de către intimat recurentei, nu înseamnă stingerea datoriei și nu instituie obligația recurentei de a exclude această sumă din factură, ci prezumă doar faptul că recurenta nu va putea pretinde încasarea ei în mod forțat, intimatul având dreptul să o achite benevol.

Astfel, recurenta a solicitat casarea deciziei din 28 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău și menținerea în vigoare a hotărârii din 06 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 18 mai 2018, Anatolie Andreev a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de ÎMGFL-20, în proces de lichidare, solicitând ca aceasta să fie considerată ca fiind inadmisibilă.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de ÎMGFL-20, în proces de lichidare, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 28 noiembrie 2017, fiind expediată participanților la proces la data de 14 decembrie 2017 (f.d. 155), însă la materialele cauzei nu se regăsesc date cu privire la recepționarea deciziei de către aceștia. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 28 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost depus la 16 martie 2018, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile

prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de ÎMGFL-20, în proces de lichidare.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎMGFL-20, în proces de lichidare.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Dumitru Visternicean,

Maria Ghervas